

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๙

พรรษาที่ ๑๒

จำพรรษาที่ วัดป่ามหาวิระอุทการาม
(วัดหนองใต้) ตำบลขามป้อม อำเภอลืออำนาจ
จังหวัดมหาสารคาม

จะสอนคนต้องปราบผี

เมื่อต้องเดินทางไปยังอำเภอลืออำนาจ จังหวัดมหาสารคามบ่อย ๆ เป็นการไม่สะดวกที่จะสั่งสอนบิดาด้วยธรรมอันลึกซึ้ง ท่านจึงแสวงหาที่เหมาะสมเพื่อพักจำพรรษา ทราบว่าที่บ้านหนองไผ่มีป่าพอเป็นที่อาศัยปฏิบัติสมณะธรรมและหลบหลีกจากผู้คนทางจังหวัดร้อยเอ็ดที่เริ่มมาเกี่ยวข้องกับมากขึ้นทุกวัน เนื่องจากในขณะนั้น จิตก็ยังมีกิเลส ยังไม่หลุดพ้นจากวัฏฏะทุกข์ทั้งหลาย การก่อการสร้างอะไร ๆ ที่ใหญ่โต ที่จะทำใจเลื่อมถอยจากคุณธรรมอันยิ่งต้องพักไว้ก่อน เพราะท่านพระอาจารย์มั่นมักจะพร่ำสอนศิษย์ว่า

“สมเด็จพระพุทธองค์นั้น ท่านประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาญาณ ทรงประทานปฐมเทศนาในป่า ป่ามีคุณแก่พระกรรมฐาน เป็นที่นำเคารพบูชาของพระกรรมฐานธรรมทั้งหลายที่พระอรหันต์จะได้มานั้น ทั้งหมดมาจากความสังัดวิเวกทั้งนั้น

ในป่านั้นอุดมไปด้วยเทพที่จะมาอนุโมทนาสาธุการกับพระที่ได้มาปฏิบัติบำเพ็ญเพียรอย่างดี ทั้งชื่นใจ ทั้งอนุโมทนายินดีปรีดาด้วย

เมื่อพระได้บำเพ็ญเพียรแผ่เมตตาให้ไปโดยรอบไม่มีประมาณ ไม่แต่มนุษย์ เทพ เทวดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ แม้แต่สัตว์น้อยใหญ่ จตุบาท ทวิบาท โดยรอบย่อมได้รับกระแสแห่งความเยือกเย็นของการแผ่เมตตาบารมีของพระตลอด

การจัดสร้างสิ่งใดที่หรูหรา มากมาย ถือว่าเป็นของรกรุงรัง”

หลวงปู่ศรี มหาวิโร ได้ก้าวเดินตามแบบอย่างท่านพระอาจารย์มั่น แต่เนื่องด้วยคนภาคอีสานในสมัยนั้นยังนับถือผีสา่งนางไม่กันอยู่เป็นส่วนใหญ่ และผีก็แสดงอำนาจให้คนที่ไม่สนใจศีลธรรม หวาดกลัวกันอยู่เสมอ

หลวงปู่ท่านได้พิจารณาว่า “ถ้าจะสอนคน ต้องเอาธรรมปราบผีให้ชนะเสียก่อน ถ้าเอาชนะผีได้ คนเหล่านั้นก็จะเชื่อพระรัตนตรัยว่าเป็นสิ่งประเสริฐอย่างแท้จริง แล้วคนที่นับถือผีก็จะหันเหมาทางธรรมด้วย”

การทำความดียอมมีอุปสรรคเป็นธรรมดา กล่าวคือ

ที่วัดบ้านหนองไผ่ ในช่วงพรรษานั้นมีผู้ต่อต้านท่านมากมาย เช่น ยาคุ (พระ) โชน (เถา) บ้านหนองถ่ม ซึ่งเป็นพระมหานิกายที่มีกำลังแข็งแรงมากที่มาต่อต้านท่าน ไม่ให้สร้างวัดเขตอำเภอลืออำนาจ เพราะสมัยนั้นมหานิกายได้ต่อต้านธรรมยุตมากมาย พอท่านไปอยู่จึงถูกต่อต้านชนิดที่เรียกว่าถึงไหนถึงกัน (ปัจจุบันเขาเสียใจที่สุดที่ต่อต้านท่าน)

ภาพถ่ายหลวงปู่ศรี เมื่อครั้งที่จำพรรษาอยู่วัดหนองใต้ เดิมเป็นขาวดำ แต่โยมไปแต่งเป็นภาพสีแล้วนำมาถวายท่าน

๑ ศาลาการเปรียญวัดป่ามหาวิระอุทการาม (วัดหนองไต้)

๒ พระประธานในศาลาการเปรียญวัดป่ามหาวิระอุทการาม (วัดหนองไต้)

บันทึกประวัติวัดหนองไต้

วัดนี้ตั้งขึ้นครั้งแรกประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๙ ตั้งอยู่บ้านหนองไต้ ตำบลขามป้อม อำเภอดอนตาล จังหวัดมณฑลลาวพวน อยู่ริมหนองขนาดใหญ่ พื้นที่หนองประมาณ ๒๕๐ ไร่ โดยคณะศรัทธาและหลวงพ่อบุญธรรมจารย์ศรี มหาวิโร เคยจำพรรษาที่วัดนี้ ๑ พรรษา จากนั้นท่านก็ให้ภิกษุองค์อื่นอยู่แทน และระยะหลังมีอุปสรรค เลยทำให้วัดขาดพระไปนาน จนถึง พ.ศ. ๒๕๒๖ ชาวบ้านหนองไต้ พร้อมด้วยชาวตลาดขามป้อม และคณะศรัทธาได้พร้อมใจกันเสียสละซื้อที่ดินเพิ่มเติมตลอดทั้งยกที่ดินถวาย พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญธรรมจารย์ศรี มหาวิโร เพื่อให้ได้รับเข้าไว้ในสาขา ขณะบูรณะปฏิสังขรณ์ มีคณะศรัทธาช่วยกันหลายหมู่บ้านทั้งที่มาจากทางไกลและทางใกล้ ทั้งข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน ช่วยกัน ที่ดินของวัดเดิมมี ๑๕ ไร่ ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๖ ได้มีผู้บริจาคที่ดินเพิ่มจนได้เนื้อที่ ๒๐ ไร่ และคณะศรัทธาก็กำลังขยายที่ดินวัดออกไปอีก

ได้รับฉายา “หลวงปู่ศรีฝ้ายาน”

หลวงปู่ศรีท่านเล่าว่า.....

“ที่อำเภอวาปีปทุม ที่แห่งนั้นมีฝิดู ฝิดูเข็ดขวาง (ใครหลบหลู่จะต้องได้รับความหายนะ) ประเวทความดุของฝิดูเทียบกันแล้ว ฝิดูอยู่แถบภูเขาไม่ร้ายแรงเท่ากับฝิดูที่อยู่ตามทุ่งนา เพราะเราเคยสัมผัสมาแล้ว และที่เจอหนักที่สุดที่ทุ่งนาบ้านหนองใต้ ต้องสู้กันอยู่ถึงสิบห้าวันที่ฝิดูมันถึงยอม คำว่า ยอม คือ ยอมธรรมชาติของเราที่มีเมตตาธรรม อันอ่อนน้อมภายในจิตใจของเราแผ่ไปให้เขา เป็นต้น

ยามเมื่อมีคนโดนฝิดูเข้า ก็กำหนดไปที่คนนั้นว่า เจ็บอยู่ที่ไหน (เจ็บอยู่ที่ท้อง) ถามว่าเจ็บอยู่ที่ไหน (เจ็บอยู่ที่ขา) ก็จะกำหนดเพ่งเข้าๆ ตรงที่เจ็บ จนกระทั่งล้มลงนอนไม่รู้สีกตัว พอรู้สึกตัวขึ้นมาก็น้ำมนต์

ตอนที่เรไปปราบฝิดูที่ทุ่งนา ทุกสายตาสายจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ปาบอนหนาๆ หมุนตัวเลย เป็นมหัศจรรย์ที่เหมือนกับปลั่ง เป็นที่รำลึกกันนักหนา

แต่ที่หนองใต้แข็งแรงมาก เขาสร้างหอผีผัวเมียให้คนไปกราบไหว้บูชา ในบริเวณนั้นมีจอมปลวกใกล้ต้นมะขามใหญ่

บางที่ฝิดูมันเอาคนไปซ่อนไว้ ชาวบ้านก็ช่วยกันหาทั่วบ้านทั่วเมืองก็ไม่เจอ แล้วเราก็ชี้ให้ ชาวบ้านดูว่านั่นไง อยู่จอมปลวกใต้ต้นมะขามนั่นไง ชาวบ้านก็ไปเห็นเขาซ่อนอยู่ ชาวบ้านก็ไป ช่วยดึงออกมา

ในบริเวณนั้น ใครเข้าไปเอาไม้แห้งมาทำฟืนหุงต้มก็ไม่ได้ มะขามสุกที่หล่นจะเก็บมากินก็ไม่ได้ ต้องโดนฝิดูเข้าทันที

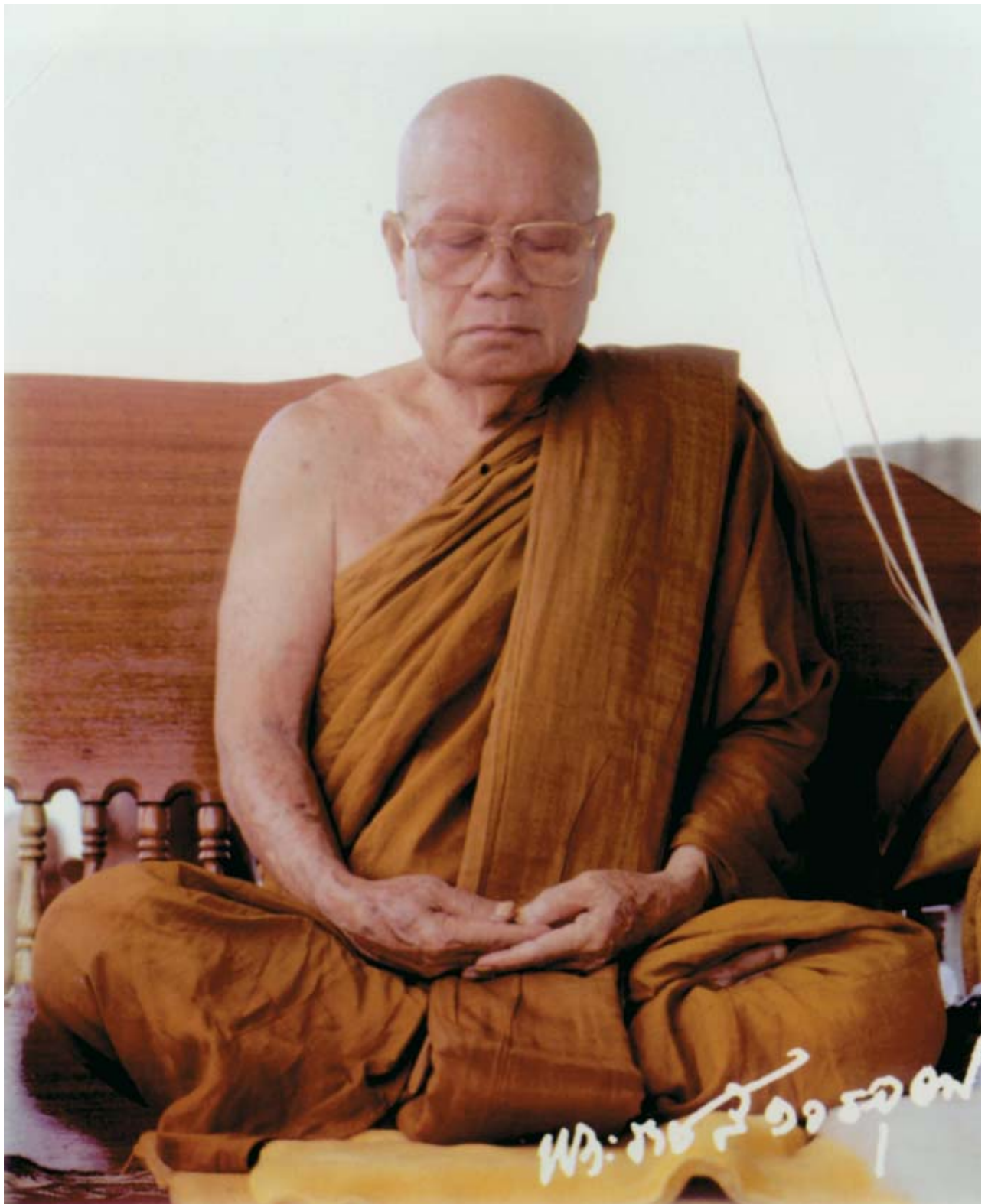
เราก้ไปเดินดูทั่วบริเวณ ๑๒ ไร่ บริเวณศาลอันเป็นหอผีผัวเมียนั้น มันมีลิ่วด้ามหนึ่งตกอยู่ เราเห็นว่าลิ่วนี้น่าจะเป็นประโยชน์ เพราะขณะนี้กำลังสร้างศาลาพักหลังเล็กๆ (วัดหนองใต้) เราจึงหยิบแล้วเดินมา จึงพิจารณาค้นหาว่า “เอ!...ฝิดูมันนอนอยู่ไหน มันหนีไปอยู่ไหน”

ขณะที่เดินไปใกล้คลองน้ำ มันก็กระโดดเกาะฟิบบเลย จึงกำหนดจิตเดินจงกรม เดินจงกรมก็ไม่ออก เราก้เริ่มหายใจไม่ออก เข้าไปในกลดไปนั่งสมาธิเป็นชั่วโมง แล้วเขาก็กระเด็นออกไปเอง

พอตกกลางคืนฝิดูที่เป็นนายอำเภอ (ยศตำแหน่งทางฝิดู) เขาไปสั่งผู้ใหญ่บ้านที่เป็นเลี้ยว (เพื่อน) ของตนว่า เลี้ยว...เฮาจะไปแล้วนะ อยู่ไม่ได้แล้ว เจ้าของเขามาแล้ว ให้ดูแล้วด้วยเด้อ แล้วเขาก็แห่ช้างแห่ควายพร้อมด้วยบริวารย้ายถิ่นฐานหนีไปเลย

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีฝิดูสาธยายไม่ไปรบกวนคนอื่นเลย จนทั้งหลายจึงขนานนามหลวงปู่ศรีว่า “หลวงปู่ศรี ฝ้ายาน” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ନି. ଅମ୍ବିକା

๑

๒

ผีเล่นหอย

ผู้เขียนขอลำถึงผีตัวเดิมที่กระโดดเกาะขาหลวงปู่ศรี ดังที่หลวงปู่ศรีท่านเมตตาเล่าด้วยความขบขันต่อไปว่า “อย่าว่าแต่คนเลย ผีก็เล่นหอยเหมือนกัน คือผีตัวเดิมนี่แหละ”

ผีที่เป็นกำนันนี้ มาบอกเลขเลี้ยวที่เป็นผู้ใหญ่บ้าน งวดแรกก็ถูก งวดที่สองก็ถูก พองวดที่สาม ต่างก็พากันห่มเต็มๆ ผลปรากฏว่าผิดไปตัวเดียว ผู้ใหญ่บ้านหมดตัว ถึงกับโมโหไปเตะหอยผี ใช้ค้อนทุบหอยผี ตำว่า ทำไมมึงมาหลอกกู บักทำ บักเลี้ยว ไอ้ผีหัวค-ย

ผีมันก็บอกว่า เขาก็ไม่รู้ เพราะเขาก็เสียช้างไป ๓ เชือกเหมือนกัน (ช้างผี)

ผู้ใหญ่บ้านที่เป็นเพื่อนผีก็ถามว่า “ทำไมเสีย” “ก็เสียสิเพราะกูก็แหงหอยผิดเหมือนกันกับมึงนั่นแหละ”

“แล้วพวกมึงเป็นผีไปได้หอยมาได้ยังไง?”

ผีตอบว่า “ไปได้หอยมาจากผีที่ภูเขาคาย เวียงจันทร์ประเทศลาว ผีที่นั่นคุยนักคุยหนาว่าให้หอยแม่น เราก็อุ้มห่มดัวเหมือนกัน นึกว่ามันจะแน่ ที่ไหนได้ผีห่วยแตกหลอกแม่ กระทั่งผีด้วยกัน”

นี่ผีก็เล่นหอยเหมือนกัน ตอนที่เล่าให้ญาติโยมฟังหัวเราะกันท้องคัดท้องแข็ง

- ๑ ภูมิดิมของหลวงปู่ศรีที่วัดหนองไต้ (ปรับปรุงใหม่)
- ๒ ต้นมะขามบริเวณวัด (เดิมมีผีภูมิเจ้าที่)
- ๓ ภูมิกรรมฐานภายในวัด

ยักษ์ตีศีระพระสารีบุตร

เรื่องเกี่ยวกับภุมมิดี และยักษ์ประทุษร้ายพระอริยเจ้านี้ แม้ในครั้งพุทธกาลก็มีปรากฏให้เห็น ดังนี้ คือ

...พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน ใกล้นครราชคฤห์... ในสมัยนั้น พระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ที่กบปถกัณฑ์ทราหาร (การที่ซื้อ เช่นนี้เพราะในอดีตสถานที่นั้นมีนกพิราบเป็นจำนวนมากอาศัยอยู่) พระสารีบุตรปลงผมเสร็จใหม่ๆ นั่งเข้าสัณณเวทิตนโรธสมาธิอยู่กลางแจ้ง ในราตรีเดือนหงาย

ขณะนั้นมียักษ์ ๒ สหายออกเที่ยวจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ ได้เห็นท่านพระสารีบุตร นั่งอยู่ ยักษ์คนหนึ่งจึงกล่าวกับยักษ์ผู้เป็นสหายว่า “สหาย! เราจะตีศีระสมณะรูปนี้” ยักษ์ผู้เป็นสหายได้ฟังดังนั้นก็กล่าวห้ามถึง ๓ ครั้งว่า “สหาย! อย่าเลย ท่านอย่าทำร้าย สมณะ สมณะนั้นมีคุณยิ่ง มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก” แต่ยักษ์ผู้เป็นสหายไม่เชื่อ ได้ตี ศีระของท่านพระสารีบุตรอย่างรุนแรง น้ำหนักที่ตีสามารถทำให้ข้างสูงตั้ง ๗ ศอก หรือ ๘ ศอก จมลงดินได้ หรือทำลายยอดภูเขาได้ บลูฟิหนา ๒๔,๐๐๐ โยชน์ ไม่อาจรองรับรูป กายยักษ์ชั่วนั้นได้ เปลวไฟจากอเวจีมหานรกพุ่งขึ้นมาเผาผลาญยักษ์ ยักษ์ตนนั้นร้อง ครวญครางว่า “เราอ่อนๆ...” แล้วตกลง ไปสู่อเวจีมหานรกในที่นั้นเอง!...

พระมหาโมคคัลลานะได้เห็นเหตุการณ์นั้น ด้วยตาทิพย์อันบริสุทธิ์ล่งจักษุของมนุษย์ จึงเข้าไปหาพระสารีบุตรแล้วถามว่า “ท่านผู้มีอายุ ท่านยังอดทนได้หรือ ยังพอเป็นไปได้อะไรหรือ ไม่มีทุกข์อะไรหรือ?” พระสารีบุตรตอบว่า “ท่านโมคคัลลานะ ผมพอทนได้ ยังพอเป็นไปได้อะไร แต่เจ็บที่ศีระหน้อยหนึ่ง”

พระโมคคัลลานะ กล่าวสรรเสริญพระสารีบุตรว่า “ท่านสารีบุตร นำอัศจรรย์ ไม่เคยมี ท่านพระสารีบุตรมีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก เกิดเหตุการณ์ถึงขนาดนี้ ท่านเพียงกล่าวว่า ผมพอทนได้ ยังพอเป็นไปได้อะไร แต่เจ็บที่ศีระหน้อยหนึ่ง”

พระสารีบุตรกล่าวตอบและสรรเสริญพระโมคคัลลานะว่า “ท่านโมคคัลลานะ นำ อัศจรรย์ไม่เคยมี ท่านมหาโมคคัลลานะ มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมากที่เห็นยักษ์ ส่วนผม ขณะนี้ไม่เห็นแม้แต่ปีศาจเล่นฝุ่น”

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงสดับการเจรจาปราศรัยเช่นนี้ ด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์ จึงทรงเปล่งอุทานนี้ในเวลานั้นว่า

“จิตของผู้ใด ตั้งมั่นจตุกขาหิณ ไม่หวั่นไหว ไม่กำหนดในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งความ กำหนด ไม่ขัดเคือง ในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งความขัดเคือง ผู้ใดอบรมจิตได้อย่างนี้ ทุกข์จะ ถึงผู้นั้นแต่ที่ไหน”

(พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย อุทานชุดนสูตร)

ปลุกเสกจิตให้มีพลัง

...การที่เราออกเที่ยวจาริกไปวิเวก ย่อมอาจพบจิตวิญญาณมากมายมีทั่วโลก ถ้าเรามีจิตวิญญาณอ่อนกว่าเขา เขาก็อาจมารบกวนให้เดือดร้อนจนวุ่นวายได้ เดียวก็ว่า “ผีตรงนั้นดุ ผีตรงนั้นร้าย เดียวก็ผีปอบอย่างนั้นอย่างนี้ ผีไร่ ผีนา ทำลายอย่างนั้นอย่างนี้”

เราจะเอาพลังจิตใจอะไรไปสู้กับเขา จะใช้เวทย์มนต์คาถาไม่ได้ทั้งนั้น บางทีเกิดขวางบ้านขวางเมือง เกิดเหตุอันนั้นอันนี้ร้อยอันพันประการ ถ้าเราบำรุงจิตใจให้มีพลังอย่างว่า แล้วไม่ต้องทำอะไรก็ได้ ปลุกเสกจิตใจเราให้แหละให้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาเลย ปลุกเสกจิตใจให้เป็นผู้รู้ขึ้นมาเลย ไม่ต้องอาศัยเครื่องกลางของขลังภายนอก ไม่ต้องอาศัยพระเครื่อง ไม่ต้องอาศัยเวทย์มนต์คาถาฝ้ายันต์ เอาจิตใจพลังจิตเราให้แหละให้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นได้ แล้วใช้ประโยชน์ได้หมด แม้แต่ฤาษีชีไพรเขายังทำได้ ว่าแต่ทำจิตเราให้มีพลังเสียก่อน

โลกเราทุกวันนี้ไม่มีใครเชื่อพุทธศาสนาเท่าไร สังเกตคนที่นับถือศาสนาทั่วๆ ไป พอได้ยินข่าวว่าผู้มีบุญเกิดขึ้นที่นั่นที่นี้ เฮโลกันไปหาน้ำมนต์วิเศษ เสียเงินเท่าไรไม่ว่า เฮโลกันไปที่นั่นที่นี้บ่อยๆ ว่าแต่ได้ยินข่าวว่าอะไรศักดิ์สิทธิ์ที่ไหนเฮโลกันไป

ภาพถ่ายในคราวที่หลวงปู่ ไปโปรดลูกศิษย์ที่จังหวัดนครราชสีมา

บางคนไม่มีค่ารถค่าเรือขายไก่ขายกาไปวันวาย ว่าจะไปเอาของดีให้ได้ แสดงว่าจิตใจยังไม่แน่วแน่ต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ยังวิ่งหาสิ่งอื่นอยู่ ได้ยินมงคลตื่นข่าวที่ไหนเฮลไปเลย เรียกว่าไม่แน่นอน (ไม่มั่นใจ) ความไม่แน่นอน (โลเล) มักจะผิดพลาด การนับถือพุทธศาสนาก็ทำนองเดียวกัน

จะเล่าให้ฟังเคยมีพระองค์หนึ่ง นึกว่าตัวได้เรียนธรรมได้เคยนั่งภาวนา คงเคยทำได้บ้าง ไม่ได้บ้างตามเรื่อง ญาติโยมจึงนิมนต์มาพักที่ทุ่งนาหนองใต้ พักอยู่ใกล้ๆ ต้นไม้แห่งหนึ่ง

ตกพลบค่ำ พอมองเห็นอะไรบางอย่าง จึงชิงด้ายสายสิญจ์ แล้วทำพิธีสวดมนต์ไล่ผี (โยมก็นั่งอยู่บริเวณนั้น) พอสวดไปหน่อยปรากฏมีดุ้นไฟติดไฟสว่างหวิวมาเฉียดหูพระ พระเริ่มใจคอไม่สู้จะดีซะแล้ว อีกสักครู่หนึ่งดุ้นไฟก็ปลิวหวิวมาอีก ไม่รู้ใครขว้างมาจากทางไหนหนักๆ เข้าเกิดความกลัว อยู่ไม่ไหวเลยลุกวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน นี่แหละถ้าไม่ได้ฝึกจิตจนมีพลังเหนือผี ก็ไปไม่รอดเหมือนกัน

ของพรรค์นี้ทำไม่ได้ง่ายๆ ต้องมีพลังในด้านภายใน พลังจิตของเราต้องสูงกว่าเขา (ผี) ถ้าหากมีพลังมากกว่าเขา แม้แต่อยู่บ้านอยู่เรือนมันก็วิ่งเย็นไปเลย มันไม่มีอำนาจมาทำอะไรเราได้ ถึงจะมาก็มาไม่ถึง หรือแม้คนจะเอาเวทย์มนต์กลคาถามาใส่มาลองเราเหมือนอย่างพวกเขมร ว่ามีวิเศษอะไรต่ออะไร มาไม่ถึงทั้งนั้น หากเรามีพลังจิตดี อาศัยพลังจิตอย่างเดียว ปอบผีอะไร มาไม่ถึงตัวเราทั้งนั้น

นี่แหละอำนาจของสมาธินี้มากจริงๆ แต่มันเป็นของลึกลับ ต้องทำให้มันเกิดขึ้น ให้อำนาจจิตใจของเรา เราต้องพึ่งตนเอง มาเกิดก็มาคนเดียว ตายก็ตายคนเดียว อตตานิ อตตานิ นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแก่ตน จะไปพึ่งอะไร พึ่งอย่างอื่น พึ่งไม่ได้หรอก ต้องพึ่งจิตใจที่มันมีพุทธะ คือมีความรู้จริงนี่แหละ ความรู้จริงมันเป็นธรรมะ การประพฤติปฏิบัติมาจนเกิดความรู้จริงนั่นแหละ เป็นพระสงฆ์ คือผู้ประพฤติปฏิบัติตาม ผู้เดินตาม รวมแล้วพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมอยู่ในจิตใจของเราหมด

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แทรกอยู่ในจิตใจของเราตลอดเวลา เป็นวิปัสสนาธรรม เป็นเครื่องอยู่ของจิต ต้องเอาแบบนั้นจึงใช้ได้ ไม่ใช่ไปเจอเหตุการณ์แล้วจึงนั่งสมาธิ ต้องเป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลาเป็นปกติจิตจึงใช้ได้ นี่แหละหลักการมันเป็นแบบนี้ เราต้องทดสอบได้ทุกกระยะ แม้กระทั่งเดินไปเลยๆ ก็รู้ว่า ตรงไหนมันอ่อนมันแข็ง มีผีมีสาวที่ไหนมันหึงมันหวงก็รู้จัก มันหวงมากหวงน้อยรู้จักทันที”

เมื่อจิตเรามีกำลังจะกำหนดเพ่ง ภูตผี ปีศาจ เพ่งให้ตายก็ได้ แต่พระพุทธเจ้าท่านห้ามทำลายพวกภูตผี ปีศาจ หรือเปรต ท่านปรปอบาติ เป็นอุลลัจฉัย ท่านไม่ให้ไปทำลายเขา อำนาจของจิตนี้มันแข็ง ถ้าเราฝึกหัดจริงๆ อย่างท่านพระอาจารย์มหาบัวท่านเคยพูดให้ฟัง เวลาไปที่ใด ผีมันเข็ดมันขวาง เดินผ่านไปใจก็สัมผัสรู้ได้ ●

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ - ๒๕๐๔

พรรษาที่ ๑๓-๑๗

จำพรรษาที่ วัดป่าสามัคคีธรรม บ้านขามเฒ่า
อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม

ประวัติวัดป่าสามัคคีธรรม

ได้บันทึกไว้ว่า...

ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ กำนันพรหมา รังษี เป็นทายกผู้มีศรัทธาในพระกรรมฐานอย่างแรงกล้า ได้จับจองที่ป่าซึ่งอยู่ติดกับป่าช้าประมาณ ๑๐๐ ไร่ เพื่อสร้างเป็นวัด เป็นเขตติดต่อกัน ๒ หมู่บ้าน คือบ้านขามเฒ่า บ้านกุดข้าวมัน

ประกอบกับในช่วงเวลานั้นพระอาจารย์จรัส ซึ่งเดินเที่ยวธุดงค์กรรมฐานผ่านมาทางหมู่บ้านขามเฒ่า กำนันพรหมา รังษี จึงนิมนต์ท่านมาอยู่ที่เสนาสนะป่าซึ่งตนจับจองไว้สร้างเป็นวัด แต่ท่านพระอาจารย์จรัสบอกว่า “ท่านบารมีน้อย สร้างวัดไม่สำเร็จหรอก ต้องรอท่านผู้มีบุญบารมีมากมาโปรด”

ต่อในปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ พระอาจารย์ศรี มหาวิโร ออกเที่ยวธุดงค์กรรมฐานจากจังหวัดมหาสารคาม ร้อยเอ็ด มุกดาหาร นครพนม เข้ากราบพระธาตุพนม แล้วออกเที่ยววิเวกตามป่าช้า ป่าโคก ป่ากร้าง ผ่านมาพักอยู่ที่บ้านนาโดน

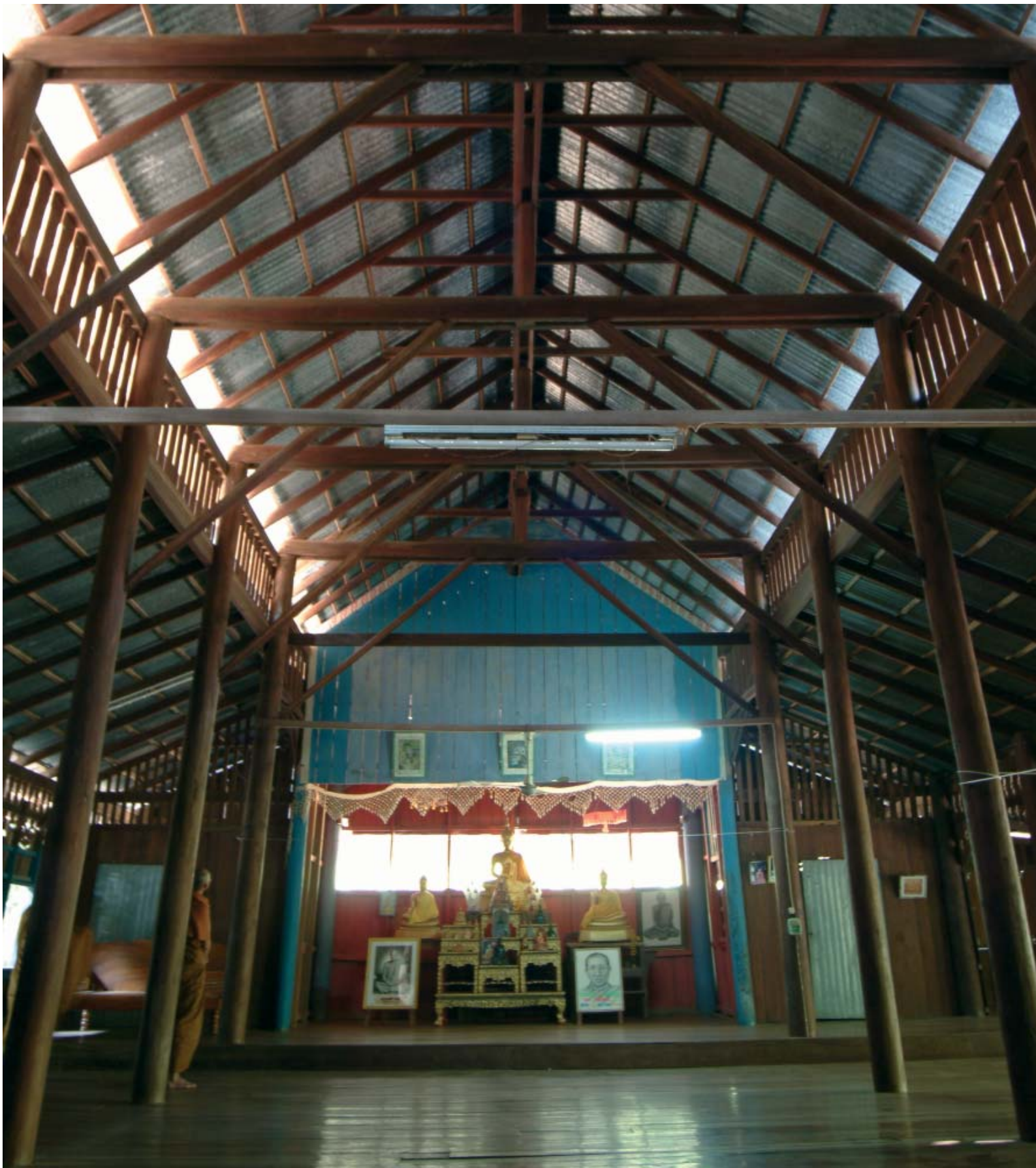
เมื่อท่านพระอาจารย์จรัสทราบข่าว จึงบอกให้กำนันพรหมา รังษี รีบไปนิมนต์ท่านพระอาจารย์ศรีมาโปรดชาวบ้านขามเฒ่า เพราะท่านมีลูกศิษย์มาก มีบุญบารมีที่สั่งสมมามากพร้อม และเป็นผู้ทรงศีลธรรมที่หาได้ยาก

เมื่อกำนันพรหมา รังษี ได้พบท่านพระอาจารย์ศรี เกิดความเลื่อมใสในปฏิปทาเป็นอย่างยิ่ง ปวารณาเป็นอุบาสกอุปฐากท่านพระอาจารย์ศรี ตลอดชีวิต แม้ตายสมบัติทั้งหมดก็ยกถวายท่านพระอาจารย์ศรี (กำนันตายทิ้งสมบัติไว้ ถวายหลวงปู่ศรี ๑๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนสมบัติอื่นๆ ญาติพี่น้องกำนันไม่ยอมให้ เงินจำนวนขนาดนี้สมัยนั้นถือว่ามาก)

เมื่อพระอาจารย์ศรี มาอยู่ที่เสนาสนะป่าแห่งนี้ ผู้คนศรัทธาเลื่อมใสต่อท่านเป็นอย่างมาก แต่ยังมีคนและพระอีกจำพวกหนึ่งที่เสียผลประโยชน์เลื่อมลาลงลักการะและความนับถือ เมื่อเห็นพระกรรมฐานมาอยู่มีผู้คนมานับถือเลื่อมใสศรัทธา ก็อดที่จะอิจฉาตาร้อนมิได้ ได้แสดงอาการรังเกียจและกลั่นแกล้งพระอาจารย์ศรี ต่างๆ นานา อย่างเช่น ไปแจ้งความว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์ ให้เจ้าหน้าที่เข้ามาค้นวัด แต่ก็ไม่เจออะไร บางวันพระไปบิณฑบาตก็เอากบเป็นๆ ใส่ในบาตรของท่าน บางวันท่านไม่อยู่วัดก็พากันแบกจอบเสียมมาขุดเสาะกุฏิ ทำลายข้าวของภายในวัด บางวันก็มาตะโกนด่าขับไล่มิให้ท่านอยู่ก็มี

พระอาจารย์จรัส

ชั้นบนศาลาวัดป่าสามัคคีธรรม ที่หลวงปู่ศรีสร้าง

๑

แต่สุดท้ายพวกที่ทำนั้นเสียชีวิตหมด บางคนเมาเหล้าตกตลิ่งตายก็มี บางคนขับมอเตอร์ไซด์ตกน้ำตายก็มี บางคนก็ขับรถสามล้อตกน้ำตายก็มี

เมื่อชนทั้งหลาย เห็นผู้ที่ประทุษร้ายต่อท่านพระอาจารย์ศรี คนแล้วคนเล่าต้องถึงความหายนะนิพพาน ความรำลึกถึงความศักดิ์สิทธิ์และศรัทธาเลื่อมใสเข้ามาแทนที่

ท่านพระอาจารย์ศรี ได้ปราบคนที่เป็นมิชฌาทิฏฐิให้หันหน้าเข้ามาบ่น้อมต่อพระรัตนตรัยเป็นจำนวนมาก

ท่านจึงสร้างศาลาใหญ่เป็นศาลาสำหรับปฏิบัติธรรม ให้ชาวบ้านช่วยกันปลูกป่าไม้เพิ่มเติมและอนุรักษ์ป่าเดิมเอาไว้

ชาวบ้านที่ทำความบุญไม่รู้จักอิมด้วยบุญ แม้นตอนเช้าพร้อมใจกันตักบาตรแล้ว ยังพร้อมใจกันด้วยศรัทธาไปวัดเพื่อตักบาตรที่ศาลาหอฉันอีกรอบหนึ่ง ซึ่งจะหาตุ๊กจากที่อื่นได้ยากยิ่งนัก หลวงปู่ศรีท่านได้วางรากฐานแนวทางการปฏิบัติเอาไว้ ให้ลูกศิษย์รุ่นหลังได้อยู่อย่างสบายและชาวบ้านได้อยู่อย่างมีความสุข

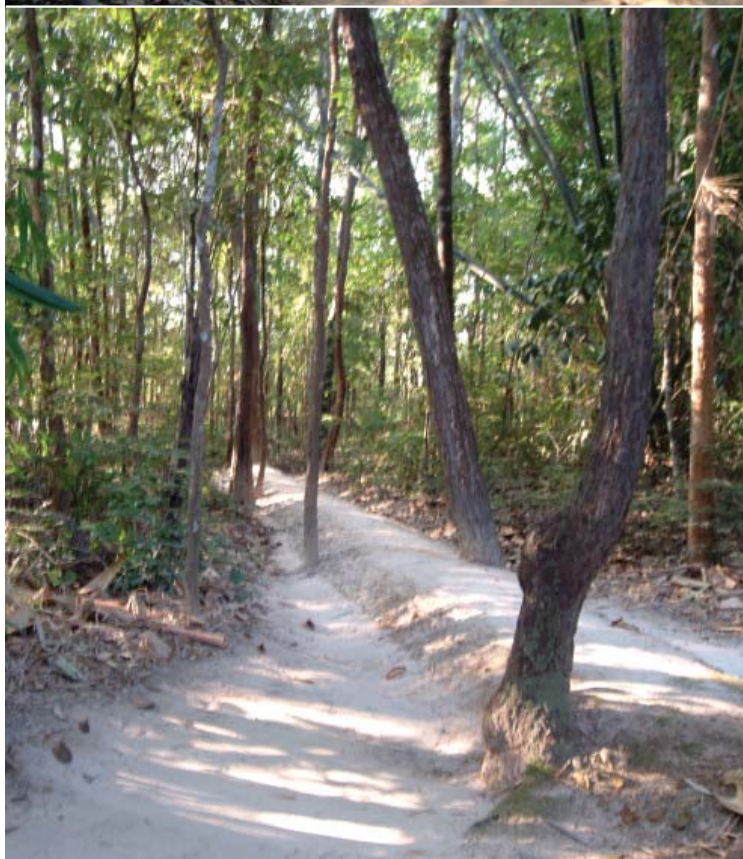
เมื่อท่านสร้างวัดเป็นหลักเป็นฐานมั่นคงแล้ว สิ่งหนึ่งที่ท่านลืมไม่ได้ นั่นก็คือ นิมนต์ครูบาอาจารย์ที่ท่านเคารพเลื่อมใสมาเหยียบวัดเพื่อเป็นสิริมงคล และให้ชาวบ้านได้รู้จักพระกรรมฐานที่ทรงคุณธรรม เช่น เจ้าคุณธรรมเจดีย์ (จุม พนธุโล) หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ฯลฯ

-
- ๑ ชุ่มประตู่โขง
  - ๒ ภูมิและทางจงกรมสมัยหลวงปู่ศรีจำพรรษา
  - ๓ ทางจงกรมภายในวัด
  - ๔ ธาตุของก้านันพรหมา รังษีโยมอุปัฏฐากและมคทายก

୧୨

୧୩

୧୪

ล่วงรู้เหตุการณ์ต่างๆ ด้วยสมาธิ

หลวงปู่ศรีท่านได้เล่าถึงการล่วงรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยสมาธิภาวนา(เฉพาะศิษย์ผู้ใกล้ชิด ผู้เขียนขอนำมาลง) ว่า..

...สมัยอยู่บ้านขามเฒ่า จังหวัดนครพนม ท่านเจ้าคุณโพธิญาณมุนี เจ้าคณะจังหวัดมหาสารคาม (ตอนนี้ท่านมรณภาพไปแล้ว) ได้นำพระน้องชายมาฝากให้อยู่ปฏิบัติธรรมด้วย พระน้องชายท่านเจ้าคุณฯ นี้ เป็นคนพูดยาก สอนยาก หยาบหนาลักหน้อย

วันหนึ่ง เป็นวันที่ญาติโยมจากในเมืองมาถวายผ้าป่า พระรูปนี้ออกไปบิณฑบาตตอนเช้า เดินออกไปก่อนเพื่อน มองไปเห็นปากกาไฟล้อยด้ามหนึ่งตกอยู่ภายในเขตวัด จึงเก็บเอาไว้ แต่แล้วด้วยโลภะเจตนาอยากได้เป็นของเจ้าของ จึงไม่ยอมบอกแจ้งแก่ผู้ใด

เวลาได้ล่วงเลยผ่านมาหลายวัน เราเกิดเจ็บตาโดยไม่ทราบสาเหตุ จึงนั่งพิจารณาหาสาเหตุแห่งโรคนั้น แต่เมื่อนั่งพิจารณาธรรมอยู่นั้น ได้มีนิมิตเห็นผ่านทางสมาธิภาวนาว่า **“จะมีเรื่องใหญ่ที่ไม่ดีเกิดขึ้นภายในวัด”** เมื่อพิจารณาต่อไปก็ได้ทราบว่า พระเก็บปากกาได้ไม่บอกใคร ซึ่งเป็นอาการของการขโมย

แต่ว่าเรื่องนี้จะเป็นใครทำนั้น ถึงรู้ตัวอยู่ก็พูดไม่ได้เพราะว่ายังไม่มีพยาน จึงนัดประชุมสงฆ์ภายในวัด ประชุมกันตั้งแต่หัวค่ำจนถึง ๖ ทุ่ม ถามว่า “มีพระรูปใดทำผิดวินัยสงฆ์หรือไม่ ?” ก็ไม่มีใครยอมรับว่าได้ทำผิดศีลธรรมอะไร ใคร ๆ ก็แสดงว่า ตนมีศีลธรรมบริสุทธิ์ไม่มีใครยอมเปิดเผย

เมื่อไม่มีใครยอมรับ ในที่สุดเราก็ชี้หน้าพระรูปนั้นในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ พระรูปนั้น จึงค่อยบอกๆ เราถามว่า “ได้มานานรึยัง”

“ได้เมื่อวาน”

แต่เมื่อถูกไล่ถามไปถามมา ได้คำตอบเพิ่มอีกว่า ได้มาหลายวัน ได้มาเป็นเดือน ในที่สุดบอกว่า ได้มาเกินกว่าเดือน

ตามธรรมวินัยแล้วนี้แสดงว่า เจตนาไม่บริสุทธิ์จะเอาของ ๆ เขา ซึ่งเจ้าของเขาไม่ได้ให้ถือว่าเป็นอาการแห่งขโมย ต้องอาบัติหนักคือปาราชิก

พอจับผู้ร้ายทางธรรมวินัยได้ ได้ปากกาแล้ว จึงส่งให้เจ้าของเขา มอบให้ท่านเจ้าหน้าที่ทางบ้านเมืองให้คืนเจ้าของเขาไป เขายังไม่ได้ทอดอาลัย ถ้าหากเขาทอดอาลัยว่าหายไปแล้ว พระรูปใดเอาไป พระรูปนั้นต้องอาบัติปาราชิก แต่พระรูปนี้อยู่ในระหว่างยังไม่แน่นอน เราจึงไม่ให้อยู่ด้วย ส่งกลับพระอุปัชฌาย์ทันทีเลย ผลสุดท้ายอยู่ไม่ได้ ต้องไปบวชเป็นพระมหานิกายอีก นี่แสดงว่าไม่ซื่อสัตย์ต่อการปฏิบัติของตน

ศาลาสามัคคีธรรมที่หลวงปู่ศรีสร้าง

เที่ยวธุดงค์ เดินจากนครพนม - วัดป่ากุญ

ศิษย์ที่ติดตามธุดงค์กับหลวงปู่ศรี มหาวิโร เล่าว่า...

ในฤดูแล้งปี พ.ศ. ๒๕๐๔ จากเสนาสนะป่าช้าบ้านขามเฒ่า จังหวัดนครพนมมายังวัดป่ากุญ จังหวัดร้อยเอ็ด มีหลวงปู่เป็นหัวหน้า พระอาจารย์อินทร์ พระอาจารย์เสาร์ สามเณรอุดร ประจักษ์โกศรี และผ้าขาวกอง เป็นคณะติดตาม

หลวงปู่ศรีฯ ท่านจะเล่าให้ฟังในระหว่างพักแรมข้างทางเสมอว่า

“โน้น!...ภูเขาภูโน้น ถ้าโน้น และจอมผาโน้น เราเคยพักบำเพ็ญมาแล้ว เป็นที่จับใจ ไร้กังวลกับเรื่องเกลือกกล่นนุ่นวาย ถ้าพวกท่านที่ติดตามผมมา ต้องการมุ่งต่อแดนพ้นทุกข์อย่างถึงใจ ก็ควรแสวงหาที่อยู่บำเพ็ญ และฝากเป็นฝากตายกับธรรมทั้งหลายในที่เช่นนั้น ซึ่งเป็นดังองค์ศาสดาเสด็จมาประทับอยู่ต่อหน้า”

หลังจากพักหายเหนื่อยแล้วก็เดินอย่างเดียว ประมาณ ๗ วัน ๗ คืน สามเณรสะพายบาตร ๒ บา จนป่าเป็นรอยด้าน เดินคำๆ มีดๆ ดิกๆ ตื่นๆ จีวร ตอนนั้นเป็นผ้าฝ้ายใช้แก่นขนุนในการย้อม ต้มแก่นขนุน และมีใบเหมือด ทำให้สีไม่ตก

ออกเดินทางต่อมาที่บ้านคำพอก ผ่านไปทางอำเภอนาแก จังหวัดสกลนคร มีแต่เข้าป่าดงพงลึก เจือมถ้ำ ชะง่อนหิน ซอกหิน เดินผ่านทางบ้านด้านสาวดอย เข้าวัดบ้านน้ำกล้าธาตุพนม ซึ่งเป็นสถานที่หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล และท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เคยมาวิเวกภาวนา

หลังจากนั้นก็เดินต่อเข้าไปป่าเขาเข้าพักในถ้ำ หลวงปู่ก็อยู่ในถ้ำ ท่านบอกว่า..

“การอยู่ในป่า ในภูเขา ในถ้ำ ในจอมผา เป็นความสง่าของพระกรรมฐาน เพราะสถานที่เหล่านี้เป็นที่น่ากลัว ช่วยพยุลงความเพียรให้สะดวกยิ่งขึ้น พวกสัตว์ร้ายๆ มีเสือ เป็นต้น ช่วยพยุลงความเพียรทางจิตใจได้ดี เพราะขณะกลัว ใจจะระลึกรู้ถึงธรรมเป็นที่พึ่ง การระลึกถึงธรรมนานเพียงใด ใจกับธรรมก็จะประสานสติปัญญาและความเพียรให้ดีขึ้นได้เพียงนั้น”

พระเณรก็อยู่สถานที่ข้างนอก พอปักกลดได้ ใช้ผ้าปู น้ำก็พอหาฉันได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของเณร ธรรมเนียมพระกรรมฐานจะตักน้ำฉัน จะต้องไปหาหินมาตั้งก่อไฟต้มน้ำถวายครูบาอาจารย์

- กรองน้ำ ด้วยผ้าธรรมกรก จะได้น้ำสะอาด จะได้ไม่มีสัตว์ พวกลูกน้ำต่างๆ
- น้ำที่กรองไปต้มใช้สำหรับฉัน สำหรับสรง

ในการต้มจะใช้กาต้มน้ำ เพราะจะมีประจำ บางที่ใช้ไม้ไผ่ใหญ่ในการต้ม สบู่ ยาสีฟันจะใช้เกลือแทน ไม้สีฟันใช้ไม้โกธา เวลาอยู่สถานที่อย่างนั้นต้องไหว้พระสวดมนต์ หลวงปู่บอกเป็นประจำ

การบิณฑบาต จะเดินตามหลวงปู่เป็นหลัก ท่านรู้ระยะทางเพราะมาบ่อย ถึงจะหลงทางท่านก็มีทางออก ผ่านป่า ผ่านหนาม ลงเหว ขึ้นเขา เวลาบิณฑบาตท่านจะสอนว่า

พระธาตุพนม จังหวัดนครพนม เป็นพระเจดีย์ที่หลวงปู่ศรี มักจะไปกราบเมื่อเดินธุดงค์ผ่านจังหวัดมทาสารคาม

“ให้ครองผ้าด้วยดีและสำรวม ไม่ให้มอง
โน้นมองนี้ มีสติทุกอย่างก้าวที่เดินไปและถอย
กลับ ให้ตั้งจิตรำพึงถึงธรรมที่เคยบำเพ็ญมา
เวลาฉันให้พิจารณาปฏิสังขยาโย นิโสฯ โดย
แยบคาย ขณะฉันให้มีสติเป็นความเพียร
โดยสังเกตระหว่างจิตกับอาหารที่เข้าไปสู่ชีวหา
ประสาทและธาตุชั้นๆ อย่าให้จิตกำเริบลำพอง
มัวเมา เมามั่น ไปตามรสของอาหาร ให้
พิจารณาเพียงสักแต่ว่า เป็นธาตุ ๔ เป็น
ของปฏิภูล อย่าปล่อยสติปัญญาที่สัมผัส
กับใจ ถ้าปล่อยปล่อยใจให้หลงไหลมัวเมา
ในรสชาติไปเช่นนั้น เราจะเป็นหุ่นเชิดของ
กิเลสไปโดยไม่รู้ตัว”

หลวงปู่ท่านเป็นคนจริงจัง พุดเล่นจะไม่มี
แต่จะเทศน์ขบขำบ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็นานๆ

ยามแล้งหาน้ำยาก ท่านจะบอกว่า “เถร
น้อยไม่ต้องหาหอรอกน้ำ เราจะเป็นคนหาเอง”
พอท่านนั่งกำหนดภาวนาคูสัณห์พัก ท่านจะ
เรียกบอกว่า “เถรน้อยๆ น้ำอยู่ทางโน้น”

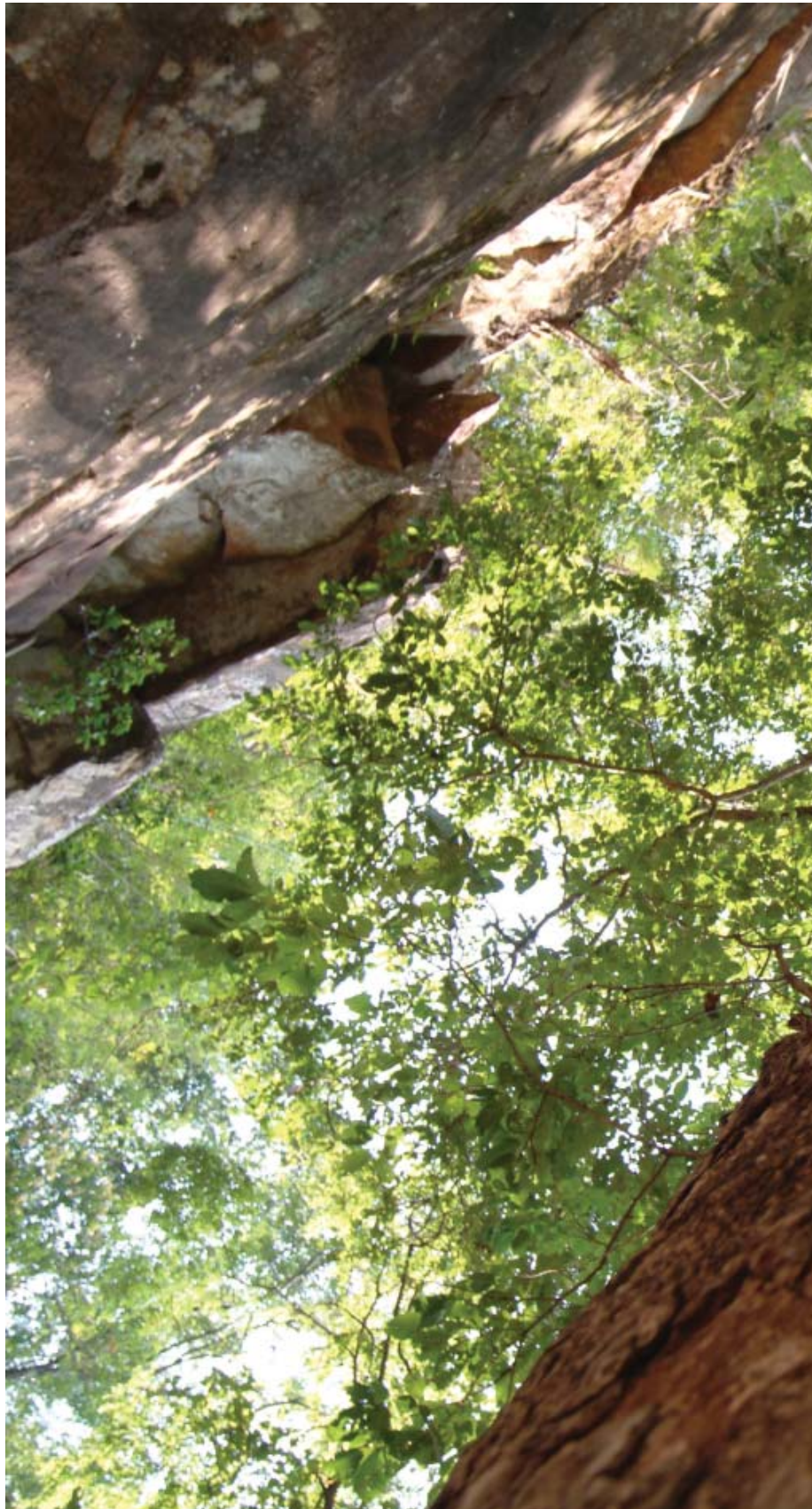
หน้าแล้งหาน้ำยากมาก บางครั้งใช้ผ้า
ชุบน้ำเช็ดตัวแทนการอาบน้ำ พระกรรมฐาน
เหนือจะไม่มีการอาบน้ำเพราะจะฉันทตามอัธยา

แต่ก่อนใช้กรดน้ำตาลซึ่งเป็นน้ำตาลหวาน
(หัวน้ำตาล) เวลาฉันน้ำจะใช้ผสมน้ำ ๑ แก้ว
ใส่กรดน้ำตาลไป ๑ เม็ดก็พอ หลังจากดื่ม
น้ำร้อนเสร็จ จะใช้เกลือผสมกับกรดน้ำตาล

ฉันน้ำร้อนเสร็จพระก็จะไปเอาผ้าอาบ
น้ำปูเป็นที่นอนถวายหลวงปู่ทันที

ส่วนเถรน้อยก็จะถอนหญ้ารอบๆ
บริเวณ และหาตุ๋นไม้ที่ใช้ห้อยกลดได้ พอ
ตกคำคืนก็ต่างคนต่างปฏิบัติ

ตอนเช้าต้องตื่นให้ทันหลวงปู่ ยาสีฟัน
เป็นตลับ เราต้องเตรียมให้หลวงปู่ มีเกลือ

แปรงสีฟัน คอยถวายนํ้าล้างหน้าและมิดโกนหนวด ปกติจะตื่นประมาณตี ๐๒.๐๐ น. - ๐๓.๐๐ น. เป็นประจำ

ช่วงนั้นเดือน ๓ เดือน ๔ ฝนจะไม่ตกเป็นหน้าแล้ง ต้นดวง ต้นเสือโคร่ง ต้นพญา-มือหลัก อ้อยช้าง อ้อยสามสวน ฯลฯ ใช้เป็นยา การเดินธุดงค์จะถือของกินไปด้วยไม่ได้เลย

ด้านอรรธด้านธรรม ก็ภาวนาพุทโธ เดินก็พุทโธ ไม่ให้หยุดกัน หลวงปู่ไปก่อน ส่วนผ้าขาวจะตามหลังสุด ปกติต้องปักกลดอยู่ห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๒๐-๒๕ เส้น มีหลงทางอยู่สัก ๒ คืน เพราะฟังผิด ฟังเสียงไก่ป่าเป็นเสียงไก่บ้าน ตื่นตี ๐๒.๐๐ น. - ๐๓.๐๐ น. ต้องเดินแล้ว เพื่อฟังเสียงไก่ สำหรับอาหาร บางคนมีเกลือก็ใส่เกลือ มีพริกก็ใส่พริก มีข้าวใส่ข้าว

พอตะวันตกยลย้ายลงจากภูเขาหลังภูพาน มากาฬสินธุ์ ข้ามป่า ข้ามภูเขา ข้ามถ้ำมาถึงเขื่อนลำปาว เข้าพักบ้านผักกาดหย้า จังหวัดกาฬสินธุ์ ในตอนเช้า จากนั้นก็ไปบ้านนาขาม ดงแม่เผด เข้าเขตอำเภอนาคูหนอง มาบ้านคำผอง ออกไปอำเภอกมลาไสย มาข้ามแม่น้ำชีที่กมลาไสย ไปเมยวดี พักอยู่ที่นั่น แล้วถึงมาวัดป่ากุง ●